

Sannheten om kuppet i Chile 1973

I forbindelse med markeringene av 11. september (1973) i Chile i 2013, altså 40 år etter kuppet, publiserte våre kamerater i *El Pueblo* en tekst om hvordan man må vurdere 11. september, og hvordan den borgerlige staten, monopolene og opportunistene i Chile forsøker å tilsløre sannheten om kuppet.

Kameratene skriver i artikkelen "[Balance 11 de septiembre](#)" at borgerlig chilensk media viste mange "objektive" reportasjer om kuppet, men at de systematisk unnlot å avdekke essensen av kuppet. Kuppmakerne og torturistene framstilles som onde og voldelige menn, og ikke som et uttrykk for klassekampen.

I virkeligheten fant det sted en klassekamp hvor forskjellige fraksjoner av storborgerskapet slåss seg imellom om hvem som skulle administrere den gamle staten på vegne av yankee-imperialismen.

De skriver at president Piñera – som fortsatt er landets statsleder – framstiller seg som en motstander av Pinochet, men har fylt opp sin regjering med ministre som ble flasket opp av den fascistiske militærjuntaen. Disse hevder fortsatt at kuppet var uunngåelig på grunn av Allende-regjeringen og hans UP-koalisjon sitt vanstyre av landet.

Den borgerlige venstresidas presidentkandidat Bachelet misbruker martyrene fra motstandskampen til å sanke stemmer og til å kreve at staten nedsetter en "Sannhets- og rettferdighetskommisjon" med mål om nasjonal "forsoning" mellom alle chilenerne. Revisjonistene i det falske "kommunistpartiet" viser sitt svik ved å støtte denne forestillingen om klassesamarbeid.

I forbindelse med 40-årsmarkeringen ble det holdt debatter i TV der folk som deltok i væpna grupper, i fascistiske grupper

og i Castro-Guevara-inspirerte grupper, og fra både kristendemokratene og sosialdemokratene, møttes til "sivilisert" samtale om fortida. Også den såkalte utenomparlamentariske venstresida deltok, og forsøkte å framstille Allende som en forvirret leder som ble "forrådt" av sine egne, og dermed smugler de inn forestillingen om at UP og Allende sin vei, fortsatt er et alternativ. At det ikke var veien selv det var et problem med, men at reformismen kan fungere. De framstiller Allende som revolusjonær, men fortier at hans mål slett ikke var revolusjon, men å bevare og forbedre den gamle staten.

Kameratene skriver, og vi siterer direkte:

"Opportunistene marsjerer med bildet der Allende holder en rifle. Men dette faktumet er svært villedende, fordi det viser hvordan disse gruppene dyrker væpna aksjoner uten perspektivet om Ny Makt, hvordan våpen-kulten erstatter revolusjonær kamp og hvordan væpna aksjoner for dem alltid er svanger med kapitulasjon. Uansett om de ikke sier det åpent, er de også tilhengere av 'forsoning'."

På tross av revisjonistenes forsøk på å kneble motstanden, ble 40-året for kuppet (2013) markert med militante protester. En marsj utartet til at det føderale politiet ('carabineros') ble angrepet av demonstranter væpnet med kjepper, steiner og molotovcocktails. Det revisjonistiske ungdomsforbundet (JJCC) vendte seg mot protesten, avvæpnet folk og forsøkte å håndheve "ro og orden". Den revisjonistiske ordføreren i byen sendte inn mer politi.

På kvelden brøt det ut flere sammenstøt, særlig mellom ungdom og spesialstyrkene. Selv i byer med stort nærvær av politi, brøt det ut kamper. Politiet ble overveldet.

Etter kampene var det 264 arresterte, 42 skadde politifolk, syv på sykehus, seks alvorlig skadd (av skytevåpen og syre), fem busser var brent. Den statlige banken i Pudahuel var brent

ned, det samme var også et supermarked i Santa Isabel og et apotek i Lo Padro, og minst 25 kommuner opplevde strømbrudd. Hele 263 av de arresterte ble frikjent av retten, noe som viser at politiet simpelthen bare arresterte folk uten engang fnugg av skjellig grunn.

Kameratene skriver at nye førti år vil gå, og at de fattige massene vil fortsette å minnes kuppet med folkelig kamp, fordi dette er deres eneste vei framover.